

Μπάτε σκύλοι αλέστε κι αλεστικά μη δώσετε

Οι Φράγκοι, που είχαν υποδουλώσει άλλοτε την Ελλάδα, έκαναν τόσα μαρτύρια στους κατοίκους, ώστε οι Έλληνες τούς βάφτισαν «Σκυλόφραγκους». Ό,τι είχαν και δεν είχαν, τούς το έπαιρναν, κυρίως όμως ενδιαφερόντουσαν για το αλεύρι, που τούς ήταν απαραίτητο για να φτιάχνουν ψωμί.

Κάποτε σ' ένα χωριουδάκι της Πάτρας μπήκαν μερικοί στρατιώτες σ' ένα μύλο και απαίτησαν από τον μυλωνά να τους αλέσει όλο το σιτάρι που υπήρχε εκεί, με την υπόσχεση ότι θα τού πλήρωναν τ' αλεστικά. Ο μυλωνάς ονομαζόταν Γιάννης Ζήσιμος, κι ήταν γνωστός για την παλικαριά του και την εξυπνάδα του. Όταν είδε τους Φράγκους να θέλουν να τού αρπάξουν το βιος του με το έτσι το θέλω, φούντωσε ολόκληρος. Συγκρατήθηκε, όμως, και δικαιολογήθηκε ότι δεν μπορεί μόνος του ν' αλέσει τόσες οκάδες σιτάρι. Οι στρατιώτες τού είπαν τότε ότι θα τον βοηθούσαν αυτοί. Ο Ζήσιμος τούς πέρασε στον μύλο και τούς είπε δήθεν ευγενικά: «Μπάτε σκύλοι αλέστε και αλεστικά μη δώσετε». Ύστερα τούς κλείδωσε μέσα κι έβαλε φωτιά στο μύλο. Εκεί τούς έκαψε όλους σαν ποντίκια κι αυτός εξαφανίστηκε.

Από τότε έμεινε ο λόγος σαν παροιμιώδης έκφραση, αν και σήμερα χρησιμοποιείται κυρίως το πρώτο μισό της φράσης (μπάτε σκύλοι) για να δηλώσει το «ξέφραγο αμπέλι».